

LÁ THƯ MỤC VỤ

Xung quanh chúng ta, lá vàng không ngừng rơi rụng, người người lần lượt nằm xuống, kẻ trước người sau lên bàn thờ, mà theo cách nói thuộc giới bình dân là ngồi ngắm gà khỏa thân. Lặng tảm, mờ mả, mộ bia có được dựng lên cũng chỉ tạm giữ lại ít lâu tên tuổi và ngày tháng của kẻ đã ra đi. Tình đời là thế, như gió như mây, lúc hợp lúc tan, rất lạnh lùng, không thương xót và không khoan nhượng, cứ theo nhịp vận hành của đất trời không trừ một ai, không tha cho người nào. Tôi vừa đánh máy đến đây thì điện thoại nhà xú reo, anh Nam báo tin vợ anh là chị Maria Võ Thị Lệ mới qua đời lúc 9 giờ tối Chúa Nhật 17 tháng 3 năm 2013 sau cơn hấp hối kéo dài đúng 9 ngày đêm, hưởng dương 58 tuổi. Lại thêm một người ra đi, mất thêm một người thân thiết.

Ôi ! Đời là thế ! Trong kiếp nhân sinh, nhìn đâu cũng thấy cái chết, một thế giới hữu hạn, vô thường, dở dang, phù du, tiêu hủy....Có những cái chết đau thương trong trại trừng giới A 20 mà tôi đã chứng kiến : Cái chết của cha Chương, cha Minh, cha Luân và cha Vàng, nhưng rõ ràng cái chết của cha Luân đau thương nhất. Cha Luân quả là một linh mục bất khuất, bình tĩnh chấp nhận cái chết. Các cai tù đưa giấy và bút mực bảo cha viết tờ thú nhận tội, cha ném bình mực vào mặt chúng và cấm phập cây bút xuống mặt bàn. Từ đó, cai tù quyết định thanh toán cái gai trước mắt bằng hình thức tàn ác nhất. Cha Luân đã chết, nhưng mỗi lần nhìn thấy vết ngòai bút khoét sâu trên mặt bàn, hình ảnh một linh mục anh hùng lại hiện lên trong đầu tôi và các anh em tù.

Cha Vàng cũng chết thê thảm trong phòng biệt giam nhưng lý do chết có điều gì mờ ám. Lúc khênh xác ra trên đầu cha có vết máu mà cai tù lạnh lùng nói là té đập đầu vào cạnh xi măng dưới nền nhà. Hai chân bị cùm vào một thanh sắt làm thế nào va đầu vào cạnh xi măng được? Mỗi lần vào vườn thuốc Nam của khu y tế trại, tôi đều nhìn về khu biệt giam mà tưởng nhớ đến các vị đã ra đi, nhất là cha Vàng, một vị linh mục mà lòng tôi kính yêu. Dù thân xác đã chết, nhưng tinh thần dũng cảm của các vị ấy còn sống mãi trong tôi và các tù nhân đã từng ném mùi gian khổ ở trại trừng giới mang tên trại tử thần A 20, Xuân Phước, Đồng Xuân, Phú Khánh.

Cũng có những cái chết đau thương trên thế giới như cái chết của Thomas More, của Abraham Lincoln, của Mahatma Gandhi, của Martin Luther King, của Oscar Romero, của Ngô Đình Diệm...và hẳn nhiên đau thương nhất vẫn là cái chết của Chúa Giêsu. Nhưng điểm khác biệt là tất cả các vị khác đều đã ra đi, có để lại chẳng là danh thơm tiếng tốt, là sự đức hạnh, là tính anh hùng. Còn Chúa Giêsu thì chính Ngài đã thực sự sống lại như Ngài đã loan báo nhiều lần trước đó. Mỗi lần nhìn thấy tượng chuộc tội, nếu như chính tôi chưa cảm thông nỗi đau đớn và tình yêu thương mà Ngài chết cho tôi, ắt là tôi với Ngài còn xa cách nhau lắm ! Trong suốt ba năm sống với các môn đệ, mỗi lần nhìn đến cái chết, Chúa Giêsu đều nhìn thấy sự sống và nhất là sự sống lại. Một điểm rất căn bản mà mỗi người chúng ta nên nhớ, đó là : ***Chúng ta chỉ bắt đầu là Kitô-Hữu thực sự một khi vững tin rằng Chúa Kitô đã sống lại.*** Thật vậy, nếu Ngài không sống lại thì chúng mình đúng là một lũ điên.

“Ngài đã sống lại rồi !...Hãy mau mau đi loan báo...” Từ thế hệ này sang thế hệ khác cho đến mãi hôm nay, Giáo Hội vẫn chỉ có một sứ vụ mà thôi, lại là sứ vụ chủ yếu nhất và khẩn thiết nhất, đó là loan báo Tin Mừng Chúa Giêsu đã sống lại. Giáo Hội không ngừng làm chứng về điều này. Suốt năm, từng ngày Chúa Nhật, chúng ta họp nhau không phải chỉ để ‘kính lạy thờ phượng Chúa’ hay để giữ luật kéo phải sa vào hoả ngục, mà còn để ăn mừng việc Chúa Giêsu đã sống lại và *“đang ở cùng anh chị em”*. Nhất là hôm nay, Đại Lễ Phục Sinh, ngày mà Chúa Kitô, sau khi tự nguyện trở thành ‘sự tội’, chịu án chết để phá tan án chết của chúng ta, Ngài đã chiến thắng tử thần và đã phục sinh. Tin vui này có thật sự là tin mừng cho chúng ta không ?

Trong mọi hoàn cảnh, chúng mình hãy *“mau mau đi nói”* tức là không ngừng nhắc nhở nhau : *“ Anh hãy nhớ rằng, chị hãy nhớ rằng, bác hãy nhớ rằng...bà con hãy nhớ rằng Chúa Giêsu đã sống lại rồi !”* Các vị anh hùng Tử Đạo Việt Nam đã làm chứng cho tin vui này bằng cả cuộc sống. Nếu tin vào sự Phục Sinh của Chúa Kitô thì chúng ta phải sống thế nào ? Chắc chắn không sống như chỉ có tiền tài, lạc thú, quyền lực, danh vọng...như chỉ thấy những gì ngay trước mắt và cuối cùng chỉ thấy cái chết kết thúc tất cả ! Thế thì buồn thật !

Thế gian sẽ nhìn xem chúng ta tin vào sự Phục Sinh của Chúa Giêsu như thế nào. Nếu đó là tin vui sao gương mặt chúng ta còn ủ rũ ? Nếu đó là tin mừng sao chúng ta kéo dài lê thê một cuộc đời buồn chán ? Xung quanh chúng ta, trong khu phố, tại chỗ làm, ở ngoài đường, trong cộng đoàn, người người vẫn tìm nơi ánh mắt chúng ta một chút gì của tin mừng Phục Sinh, và trên môi chúng ta nụ cười kín đáo nhưng bất tận của lòng tin vào Chúa chúng ta đã sống lại. Tôi nghĩ đó là cách truyền giáo hữu hiệu nhất và đẹp lòng Chúa nhất.

Linh mục Phạm Quang Hồng.

